

ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΙΕΡΟΔΙΑΚΟΝΟΥ
ΚΥΡ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ
ΚΑΤΑ ΤΗ ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ ΤΟΥ ΣΕ ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟ
ΣΤΗΝ ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΚΥΚΚΟΥ
ΣΤΙΣ 8 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1979

Λέγεται πώς ή φωνή είναι ό πιστός διερμηνέας του βάθους της νοήσεως. Κι όμως! Τή μεγάλη και συγκινητική κι ιερή πράγματι αυτή στιγμή φόβος με κατέχει, και παραλύει τή σκέψη κι αφαιρεί τή φωνή μου.

Τί νά πῶ, όταν οί Άγγελοι δοξάζουν και οί Άγιοι "κατανύσσονται"; Συγκινείται ή καρδιά, κλείουν τὰ χείλη, κλαίουν τὰ μάτια, παραλύουν τὰ χέρια.

"Ὡς ἀγαθός ό Θεός" σ' έμένα τόν ταπεινό και ανάξιο!

"Εὐλόγει ή ψυχή μου τόν Κύριον και πάντα τὰ έντός μου τό όνομα τό Άγιον αύτου" (Ψαλμός ρβ' 2).

"Τί ανταποδώσω τῷ Κυρίῳ περι πάντων, ὧν ανταπέδωκέ μοι" ποιάν εὐχαριστία νά πῶ σ' Αὐτόν;

"Από γούν τής ήμέρας έως νυκτός ως χελιδών φωνήσω και ως ἀηδών ἀλαλάξω και οὐ παύσομαι εὐλογῶν σε πάσας τὰς ήμέρας τής ζωής μου τόν ποιητήν και εὐεργέτην μου" (Ιωάννης Χρυσόστομος).

Μακαριώτατε Πάτερ καὶ Δέσποτα,

Δέκα χρόνια πέρασαν ἀπ' τὴν εὐλογημένη ἐκείνη μέρα, πού, σφριγηλὸς ἀκόμα νέος, μὲ τὴν πρόγνωση καὶ τὴν εὐδοκία τοῦ Θεοῦ, τοῦ "καταπέμποντος τὴν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος χορηγίαν ἐπὶ τοὺς ὠρισμένους ὑπὸ τῆς ἀνεξιχνιάστου αὐτοῦ δυνάμεως λειτουργοὺς γενέσθαι", προχειρίστηκα ἀπ' τὰ σεπτὰ χέρια τοῦ ἀείμνηστου προκατόχου σας στὸν πρῶτο τῆς Ἱερωσύνης βαθμό. Πρὶν δέκα χρόνια ἀξιώθηκα ν' ἀνεβῶ τὰ ἱερὰ αὐτὰ σκαλοπάτια, καὶ νὰ παραδώσω στὰ χέρια τοῦ σταυρωμένου Κυρίου μου τὴ νεανική μου ἀλκή καὶ τοὺς ἱερούς μου πόθους.

Μὲ φόβο πολὺ καὶ τρόμο, Μακαριώτατε, στέκομαι καὶ πάλι μπροστὰ σας τὴ στιγμή αὐτή, προκειμένου νὰ πάρω σὲ λίγο μὲ τὰ τίμιά σας χέρια τὴ χάρη τοῦ δευτέρου βαθμοῦ τῆς Ἱερωσύνης.

"Πάλιν ἐπ' ἐμὲ χρῖσμα καὶ πνεῦμα καὶ πάλιν ἐγὼ πενθῶν καὶ σκυθρωπάζων πορεύομαι" (Γρηγόριος Ναζιανζηνός, *Ἀπολογητικὴ εἰς τὸν ἑαυτοῦ πατέρα*, Migne, XXXV, 820).

Θὰ ἄρμοζε μὲ σιωπὴ πολλή καὶ μὲ λατρεία νὰ ζήσω τὸ μεγάλο αὐτὸ μυστήριο. Γιατί, ἂν κάθε μυστήριο, πὺ μεταδίνει μὲ τρόπο ἀκατανόητο στὸν ἀνθρώπινο νοῦ τὴ Θεία Χάρη, ἐπιβάλλει τὸν σεβασμὸ καὶ τὴν "ἐν σιωπῇ ἐνατένισιν", ἀκόμα περισσότερο αὐτὸ τὸ μυστήριο, μὲ τὸ ὁποῖο ἔνα "ὄστράκινο

σκεῦος" μεταβάλλεται σὲ ἱερέα Χριστοῦ καὶ σὲ "τύπο Θεοῦ".
(*Διαταγαὶ Ἀποστόλων διὰ Κλήμεντος, Β' XI, I*).

Ἡ σκέψη ἀδυνατεῖ νὰ φτάσῃ στὰ ἀπύθμενα βάθη του. Ἡ καρδιά ἀρνεῖται νὰ κρατήσῃ τὸ βάρος τῆς συγκινήσεως, καὶ τὰ χεῖλη δυσκολεύονται νὰ ἐκφράσουν τὸ περιεχόμενο τοῦ ἐσώτερου κόσμου. Στιγμὴ τοῦ χρόνου αὐτὴ παροδική, παίρνει κάτι ἀπ' τὴν αἰωνιότητα. Κλείνει τὸ ἄπειρο.

Ἄνθρωπος δὲ ἐγὼ χωματένιος καὶ ἀδύνατος, "ὡσεὶ χνοῦς ὃν ἐκρίπτει ὁ ἄνεμος ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς", ἀξιόνομαι μιᾶς τόσο μεγάλης τιμῆς, πού μὲ συγκλονίζει. Ἡ σύντομη καὶ ἀσήμαντη μέσα στὸ σύμπαν ζωὴ μου τοποθετεῖται στὴν ὑπηρεσία τοῦ αἰωνίου, καὶ μάλιστα μέσα στὴν Ἐκκλησία, τοῦ ἀκατάλυτου αὐτοῦ θεσμοῦ, πού ἀποτελεῖ προβολὴ τῶν οὐρανῶν, φωτεινὴ πνευματικὴ πορεία πρὸς τὴν αἰωνιότητα διὰ μέσου τῆς Ἱστορίας.

Ἀλλά, ἂν τὴ στιγμὴ αὐτὴ προσπαθῶ νὰ διατυπώσω λίγες λέξεις, τὸ κάνω ἀποκλειστικὰ καὶ μόνο, γιὰ νὰ ἐκφράσω τὸν τρόπο μου καὶ τὴν ἀμηχανία μου. "Τοιοῦτον ἔπαθον, οἶον πρὸς τὰς ἀστραπὰς οἱ παῖδες, ἡδονὴν ἐκπλήξει μειγνύντες ἐκ τοῦ θεάματος· ἠγάπησά τε ὁμοῦ τὸ πνεῦμα καὶ ἐφοβήθην" (Γρηγόριος Ναζιανζηνός, *Migne XXXV, 821*).

Μὲ πολὺ δισταγμὸ, Μακαριώτατε Δέσποτα, πλησιάζω πρὸς τὴν Ἱερωσύνη. Γιατὶ δειλιῶ, ἀποβλέποντας στὸ "πρὸ ἐμοῦ

πλατὺ σκάμμα καὶ τὰ προκείμενα μεγάλα ἀγωνίσματα”, ἀκόμα δὲ ἀποβλέποντας στὶς μικρὲς καὶ ἐξουθενημένες δικές μου δυνάμεις. Γιατὶ ἀπ’ τὸν ἄρρώστο ζητεῖται νὰ δίνη θεραπεία καὶ γιατροειά, ἀπ’ τὸν φτωχὸ καὶ τὸν στερημένο νὰ σκορπίζη ἄφθονα πλούτη καὶ δωρεές, ἀπ’ τὸν συντριμμένο νὰ στηρίζη καὶ νὰ ὀδηγή, ἀπ’ τὸν ιδιώτη στὸν λόγο νὰ σοφίζη σὲ σωτηρία, ἀπ’ τὸν ἀλυσοδεμένο στὸν κόσμον αὐτὸ συμπεριφορὰ νὰ συμπεριφέρεται οὐράνια, καὶ ζωὴ νὰ ζῆ ἀγγελικῆ.

Ἄν ὁ μέγας στὴν πίστη Μωϋσῆς, ὁ ὁποῖος “ἐπαιδεύθη πάσῃ σοφίᾳ Αἰγυπτίων”, συναισθανόμενος τὸ βάρος τῆς ἀποστολῆς, παρακαλοῦσε τὸν Κύριον νὰ μὴν ἐπιμείνῃ στὴν κλήση. Ἄν αὐτοὶ οἱ Βασίλειοι, καὶ Γρηγόριοι, καὶ Χρυσόστομοι, κι ὅλο τὸ νέφος τῶν μαρτύρων τῆς πίστεως, ὄχι μόνο δὲν ἐπιδίωκαν, ἀλλὰ, καὶ καλούμενοι, καὶ γι’ αὐτὸ βιαζόμενοι, τρέμοντες, ἔφευγαν τὸ βάρος, καὶ ἀπομακρύνονταν, τί θὰ ἔπρεπε νὰ κάμῃ ἢ νὰ πῆ αὐτός, ποὺ πολὺ ἀπέχει ἀπὸ τοῦ νὰ μοιάζῃ πρὸς τοὺς Ἁγίους, αὐτός, ποὺ δὲν κατορθώνει, ὄχι μόνο τοῦ Δεσπότη, ἀλλὰ καὶ σὲ κανένα ἀπ’ τοὺς συνδούλους αὐτῶν νὰ γίνῃ μιμητής.

Ἀπαιτεῖται νὰ ἔχη αὐτός, π’ ἀναλαμβάνει τὸ ἔργο τοῦ Ἱερέα, προπαρασκευὴ καὶ προετοιμασία, καὶ νὰ θεωρῆ αὐτὸ “ὡς Χριστοῦ διακονίαν”, καὶ ὄχι σὰν τυραννία καὶ τετραρχία ἢ κληρουχία, ὅπως λέγει ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος.

Στους καιρούς μας τὸ ἔργο αὐτὸ τοῦ Ἱερέα εἶναι περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ δύσκολο, γιατί "ὁ μὲν καιρὸς ὀξύς, ὁ δὲ ἀγὼν πολὺς, ἡ δὲ νόσος βαρεῖα" (Γρηγόριος Ναζιανζηνός, *Εἰς Ἀμφιλόχιον*).

Ναί! Οἱ καιροὶ εἶναι δύσκολοι! Ἡ πίστη τῶν πολλῶν δέρνεται μέσα στὴ φουρτουῖνα τῆς ἀμφιβολίας. Ἡ ἀμαρτία ἀποθραύνεται. Τὸ κακὸ κορυφώνεται. Τὰ σμήνη τῶν πνευμάτων τῆς πλάνης ἐπέρχονται φτερούμενα ἀπ' τὴ βίαη πνοή τοῦ αἰῶνα μας, προσβάλλουν τὸ ἱερὸ τῆς Ἐκκλησίας οἰκοδόμημα. Αναδίνουν φθοροποιὰ μιάσματα, ἀντὶ δὲ τῆς θείας παρακαταθήκης τῆς πίστεως, εἰσάγουν καταστρεπτικὰ συστήματα, καὶ ὑψώνουν φοβερὴ καὶ ἀντίθετη πυρροποιία, ἄρα ἀπώλεια, ψυχικὴ καὶ σωματικὴ, κοινωνικὴ καὶ ἐθνικὴ.

Ναί! Πολλὴ τοῦ καιροῦ ἡ δυσκολία. Οἱ μέρες πονηρές. Ἡ φθορὰ μεγάλη. Οἱ καταστροφές, οἱ ἠθικὲς καταστροφές, μοιάζουν μὲ πεδιάδες ἀπέραντων ἐκτάσεων, καλυμμένες μὲ ἐρείπια ἀνθρώπινων σωρῶν καὶ μαζῶν, ἀπὸ ῥάκη ἠθικά, ἀνθρώπινα.

Καὶ ἡ ἀνθρωπότητα, γιὰ νὰ βγῆ ἀπ' τὸ χάος αὐτό, ἔχει ἀνάγκη Ἐκκλησίας, ἔχει ἀνάγκη τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ Εὐαγγελίου του. Ἡ δὲ Ἐκκλησία, ὁ Χριστὸς καὶ τὸ Εὐαγγέλιο αὐτοῦ ἔχουν ἀνάγκη ὑπηρετῶν τοῦ Εὐαγγελίου, ἱερουργῶν τοῦ Εὐαγγελίου, οἰκονόμων τοῦ Θεοῦ, ἔχει ἀνάγκη Ἱερέων! Ἐχει ἀνάγκη Ἱερέων, ποὺ νὰ 'ναι ὠλοκληρωμένοι στὸν Χριστό, ποὺ

νά 'ναι ἔτοιμοι νά δώσουν μαρτυρία γιά τήν ἀληθινή διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ, γιά τόν Χριστό, σάν ὑπηρέτες Χριστοῦ, σάν οἰκονόμοι τῶν μυστηρίων τοῦ Θεοῦ, σάν καλοὶ οἰκονόμοι αὐτοῦ, Ἰερέων προσωπικοτήτων, πού νά 'ναι ἱκανοὶ νά σκορπίζουν καὶ διαλύουν τὶς προλήψεις, πού νά φέρνουν τὰ αἰώνια ἀγαθὰ τῆς χριστιανικῆς θρησκείας μπροστὰ στὰ μάτια τῶν συνανθρώπων τους, μὲ ἀστραφτερὴ ἀλήθεια καὶ εὐεργετικὴ θερμότητα σύμφωνα μὲ τὴ χρησιμότητα καὶ τὴν ἀξία τους γιά τὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων καὶ τῆς κοινωνίας.

Ὁ ἀγῶνας λοιπὸν στὴν ἐποχὴ μας εἶναι δύσκολος. Καὶ ὅσο ὁ ἀγῶνας εἶναι δυσκολώτερος, πρέπει καὶ ἡ ὀπλασκία νά 'ναι πιὸ ἰσχυρὴ καὶ πιὸ δυνατὴ. Δὲν εἶναι σήμερα ὁ κληρικὸς σάν καὶ πρὶν. Πρέπει νά 'ναι "δυνατὸς ἐν ἔργῳ καὶ λόγῳ" (Λουκᾶς, κδ' 19), γιά νά ἀμυνθῆ τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας.

Ἡ μόρφωση ἀπαιτεῖ σ' ἴση μοῖρα καὶ τὴν ἀγιότητα τῆς ζωῆς. Ὁ πολλαπλασιασμὸς τῆς ἁμαρτίας ζητεῖ πύκνωση τοῦ μετώπου τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου μὲ κληρικοὺς ἀγίους στὴ ζωὴ, καὶ ἡ ἀλματικὴ καὶ ἰλιγγιώδης ἀνύψωση τοῦ πνευματικοῦ ἐπιπέδου τοῦ λαοῦ ἀνάλογη μόρφωση γιά ἀνάλογη ἀνύψωση καὶ τοῦ πνευματικοῦ ἐπιπέδου τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου.

Παιδεία καὶ ἀγιωσύνη εἶναι ἀπαιτήση, πού ἀκούεται ἀπὸ παντοῦ, σάν μιὰ ἀνάγκη γιά τόν Ἱερό Κλήρο.

Μέσα στὸ πέλαγος τέτοιων σκέψεων καὶ ἀποριῶν βυθισμένος, νοιώθω τὴν ἀνάγκη, σάν ἄλλος Μωϋσῆς, νά

φωνάξω, "ὦ Κύριε, ἰσχνόφωνος καὶ βραδύγλωσσος ἐγὼ εἰμι", δὲν μπορῶ νὰ πορευτῶ στὴ διακονία, πού με στέλλεις. Ἀλλὰ ἀκούω τὴ φωνὴ τοῦ Θεοῦ, πού με καλεῖ, νὰ ἤχῃ μέσα μου, καὶ νὰ μοῦ λέγῃ, "μετὰ σοῦ ἐγὼ εἰμι· μὴ φοβοῦ". "Ἐγὼ πατήρ, ἐγὼ ἀδελφός, ἐγὼ νυμφίος, ἐγὼ οἰκία, ἐγὼ τροφεύς, ἐγὼ ἱμάτιον, ἐγὼ ρίζα, ἐγὼ θεμέλιος. Πᾶν ὅπερ ἂν θέλῃς ἐγὼ" (Ἰωάννης Χρυσόστομος), ἀκόμα δὲ νὰ μοῦ ὑπόσχεται, "οὐ μὴ σε ἀνῶ, οὐδ' οὐμὴ σε ἐγκαταλείψω".

Γι' αὐτὸ θαρῶ πῶς ὁ νοῦς μου δὲν θὰ ἀποκοιμηθῇ στὴν "ἀκηδίαν καὶ ἀμέλειαν", ἀλλὰ θὰ σηκωστῇ ἀμέσως στὴ δύσκολη ἐργασία πρόθυμος, γιὰ νὰ μὴν κλέψουν τὸν θησαυρὸ τῆς ψυχῆς του, καὶ τὰ θεῖά του χαρίσματα. Θὰ στέκῃ στὴν πόρτα τῆς καρδιάς μου θυρωρὸς τολμηρὸς καὶ ἄυπνος, σὰν ῥωμαλέος ἀρχιστράτηγος, πού θὰ ἀποκρούῃ κάθε εἰσβολὴ τοῦ ἐχθροῦ.

Εὐχομαι καὶ προσεύχομαι στὴν ἱερώτατη αὐτὴ στιγμή τῆς ἀναδείξεώς μου σὲ Ἱερέα νὰ σκηνώσῃ μέσα μου ἡ χάρις τοῦ Παναγίου καὶ Τελεταρχικοῦ Πνεύματος, πού "πάντα χορηγεῖ... καὶ ὅλον συγκροτεῖ τὸν θεσμόν τῆς Ἐκκλησίας", καὶ νὰ με ἐπισκιάσῃ, ἔτσι πού νὰ σταθῶ στερεὸς στὴν ἐπαλξὴ τοῦ ἱερώτατου καθήκοντος, μὲ αὐταπάρνηση, σὰν "ἄκμων τυπτόμενος", καὶ ὄχι σὰν "κάλαμος ὑπὸ ἀνέμου σαλευόμενος". σὰν λαμπάδα, πού καίεται γιὰ τὴ δόξα τοῦ σταυρωμένου Ἰησοῦ, πού τόσο μ' ἀγάπησε καὶ τόσο με τίμησε.

Ἀλλὰ οἱ σκέψεις μου καὶ μέριμνές μου αὐτὲς δὲν ἔσβησαν μέσα μου τὴν ἀνάμνηση τοῦ παρελθόντος. Ἀναπολεῖ καὶ τώρα ἢ θύμησή μου τὰ πρόσωπα, ποὺ παρουσίασε σὲ διάφορους καιροὺς ἢ ἀγαθὴ τοῦ Θεοῦ πρόνοια σὰν πολύτιμους χειραγωγοὺς στὴν πορεία τῆς ζωῆς μου, καὶ στοὺς ὁποίους ὀφείλω τὴ μέχρι σήμερα ὑπόσταση καὶ σταδιοδρομία μου. Γι' αὐτὸ νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε ζητῶ, Μακαριώτατε, νὰ ἀποδώσω στὸν καθένα τὰ ὀφειλόμενα.

Καὶ πρῶτα εὐχαριστῶ ἐσᾶς, Μακαριώτατε, γιὰ ὅσα γιὰ μένα τελεσιουργεῖτε σήμερα. Προσδοκῶντας τὴ Θεία Χάρη ἀπ' τὰ τίμια χέρια σας, ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς ἐκφράσω τὰ πιὸ βαθιὰ τῆς εὐγνωμοσύνης μου αἰσθήματα γιὰ ὅσα γιὰ μένα τὸν ταπεινὸ πράξατε. Νὰ δεηθῆτε, Μακαριώτατε, νὰ μὲ καθάριση ἢ φωτιὰ τοῦ Παναγίου Πνεύματος, καὶ ν' ἀνάψη μέσα μου πυρκαϊάν ἀγάπης πρὸς τὸν Σωτῆρα καὶ Λυτρωτὴ Χριστὸ καὶ τὴν Ἁγία Του Ἐκκλησία.

Ἀκόμα αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκη, κατασπαζόμενος τὸ σεπτὸ χέρι τοῦ πνευματικοῦ μου Γέροντα, νὰ τὸν εὐχαριστήσω γιὰ ὅσα γιὰ μένα κάμνει ἀγαθὰ. Εἶμαι βέβαιος πὼς τὴν ἱερὴ αὐτὴ στιγμή συμπροσεύχεται, ἰκετεύοντας τὸν Κύριο γιὰ μένα.

Σεῖς δέ, Πατέρες καὶ Ἀδελφοί, ὅσοι παρόντες καὶ ὅσοι ἀπόντες, δεχθῆτε τὴν ἔκφραση τῆς ἀγάπης μου καὶ τῶν θερμῶν μου εὐχαριστιῶν. Ἐλπίζω πὼς καὶ οἱ ἀπόντες Ἀδελφοί μου τὴ μεγάλη αὐτὴ καὶ ἱερὴ στιγμή θὰ κυκλώνουν τὸν θρόνο

τῆς χάριος μὲ τὶς προσευχῆς τους, καὶ θὰ προσφέρουν σὰν φιάλες θυμιαμάτων τοὺς ἀλάλητους στεναγμούς τους. Γι' αὐτὸ σᾶς εὐχαριστῶ, καὶ τοὺς εὐχαριστῶ, παρακαλῶντάς σας νὰ μὴν πάψετε μὲ τὴ βοή τῆς καρδιᾶς σας νὰ μεσιτεύετε γιὰ μένα στὸν Κύριο.

Ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς δασκάλους, καὶ καθηγητές μου, καὶ προϊσταμένους, καὶ φίλους μου, ποὺ πολλὲς κατέβαλαν φροντίδες γιὰ τὸν πνευματικὸ καταρτισμὸ μου καὶ ποὺ γιὰ χρόνια πολλὰ ἀποτέλεσαν γύρω μου παρεμβολή ἱερή, στρέφω μὲ εὐγνωμοσύνη τὴ σκέψη. Ἰσόβια θὰ τοὺς εὐγνωμονῶ καὶ εὐχαριστῶ γιὰ τὴν πνευματικὴ τους δωρεά.

Ἰδιαίτερα ὅμως εὐχαριστῶ ἐσένα, φίλτατε μου καὶ ἀδελφέ μου Πάτερ Γρηγόριε, ποὺ, ἀφοῦ περιφρόνησες κόπους καὶ ταλαιπωρίες, ἦλθες ἐδῶ, παρὰ τὶς πολλὲς ἀσχολίες σου, γιὰ νὰ συμπροσευχηθῆς καὶ συμμετάσχῃς στὴν ἱερὴ αὐτὴ ὥρα τῆς ζωῆς μου.

Περαίνοντας, χρέος ἔχω ἱερὸ μὲ σεβασμὸ νὰ στρέψω τὴ σκέψη μου πρὸς τοὺς γονεῖς μου, ποὺ μὲ πολλοὺς μόχθους ἐργάστηκαν γιὰ τὴ σωματικὴ μου ἀνάπτυξη καὶ τὴν πνευματικὴ μου ἀνατροφή στὸν Χριστό.

Καὶ τὴν ἱερὴ σκιά τῆς σεπτῆς μητέρας μου, ποὺ ἔφυγε πρὶν καιρὸ ἀπ' τὸν κόσμον αὐτό, ἀλλὰ ποὺ συμπαρίσταται ἀόρατα τὴν ὥρα αὐτή, καὶ ἀπὸ τὸν κόσμον τῶν πνευμάτων παρακολουθεῖ τὰ τελεσιουργούμενα σ' ἐμένα, μὲ πολλή

συγκίνηση ἐνθυμοῦμαι. Γονατίζοντας σήμερα ταπεινὰ πάνω στοῖς ἱεροῖς της μνημα καὶ κλίνοντας εὐλαβικὰ τὸν αὐχένα, τολμῶ ν' ἀφήσω εὐλαβικὸ ἀσπασμὸ στ' ἅγιο χῶμα, ποὺ τὴ σκεπάζει. Τολμῶ νὰ προσφέρω τὰ δάκρυα σὰν μύρα στὸν τάφο της.

Γονυκλινής, γονυπετής, μ' εὐγνωμοσύνη καταθέτω στεφάνι στὴν ἱερὴ της μνήμη, καμωμένο ἀπ' τὰ ωραιότερα λουλούδια τῆς ψυχῆς μου, καὶ ραίνω τὸν τάφο της μὲ τὰ πιὸ μυρωδάτα μύρα τῆς καρδιάς μου. Ἡ ψυχὴ της ἄς ἀγάλλεται στὶς αὐλὲς τοῦ Κυρίου.

Ἐσένα, παμφίλτατε καὶ πολυσέβαστέ μου πατέρα, ποὺ ἡ θεία πρόνοια σὲ καταξίωσε νὰ γίνης θεατῆς τῆς Θείας Χάρης, ποὺ σκηνώσε μέσα μου, καὶ ποὺ συμμετέχεις στὴ χαρὰ μου αὐτὴ, μὲ φίλημα υἱικῆς ἀγάπης καὶ εὐχαριστίας σὲ κατασπάζομαι.

Ἡ εὐλάβεια καὶ τὸ χριστιανικὸ σου παράδειγμα ἔσπειραν στῆς ψυχῆς μου τὸ χωράφι τὰ πρῶτα σπέρματα τοῦ καλοῦ. Ἡ βαθιά σου δὲ εὐσέβεια καὶ πίστη πρότυπο γινήκανε τῆς δικῆς μου ζωῆς, καὶ ἔβαλαν στὴ νεανικὴ μου ψυχὴ τὴν ἀγάπη γιὰ τὴν Ἐκκλησία. Μὰ δὲν εἶσ' ἐσύ, ποὺ μ' ἔφερες ἀφιέρωμα στὴ διακονία της; Καθημερινὰ νοιώθω τὴ θαλπωρὴ τῆς ἀγάπης σου καὶ τοὺς κυματισμοὺς τῶν ἐνεργειῶν τῶν προσευχῶν σου.

Καὶ πρὸς τὸ τέλος τοῦ λόγου βρισκόμενος, εὐχαριστήρια δοξολογία καὶ αἶνον εὐγνωμοσύνης ἐκφράζω πρὸς τὸν Σωτῆρα Χριστὸ καὶ Δομήτορα τῆς Ἐκκλησίας, ποὺ μέσα στὴν ἄπειρη

εὐσπλαγχνία Του μ' ἀξίωσε νὰ φτάσω σὲ τούτη τὴν ἱερὴ στιγμή, ἀναφωνῶντας σ' Αὐτόν, "Μεγαλύνει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον καὶ ἠγαλλίασε τὸ πνεῦμά μου ἐπὶ τῷ Θεῷ τῷ σωτήρῳ μου, ὅτι ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὴν ταπείνωσίν μου". "Τὰς ἀνομίας μου πάριδε, Κύριε... καὶ τὴν καρδίαν μου καθάρισον, ναὸν αὐτὴν ποιῶν τοῦ Ἀχράντου σου Σώματος καὶ Αἵματος· μὴ με ἐξουδενώσης ἀπὸ τοῦ σοῦ προσώπου, ὁ ἀμέτρητον ἔχων τὸ μέγα ἔλεος".